

El pont

del

diable

Angels

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Camps d'Aprenentatge

©

Camp d'Aprenentatge de la ciutat de Tarragona
Complex Educatiu de Tarragona
Autovia Salou s/n
43006 Tarragona

Primera edició: novembre 2001

Dibuixos: Àngels Boda i Espolet
Disseny: Josep Serra Valls

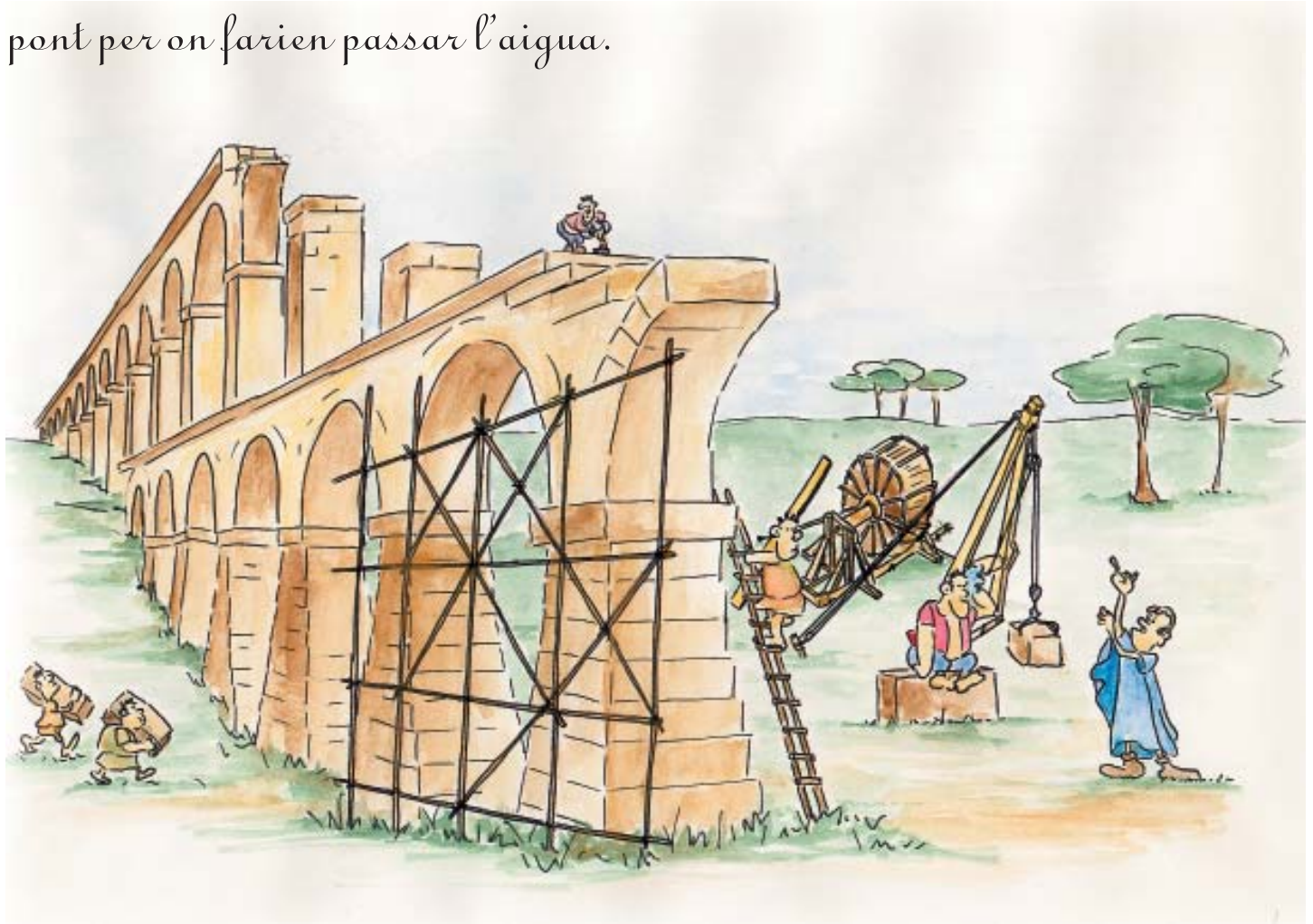
Text: M. Antonia Ibáñez Serrahima
Núria Montardit Bofarull
Jordi Tortosa Jimenez
M. Joana Virgili Gasol

Edita: Camp d'Aprenentatge de la ciutat de Tarragona

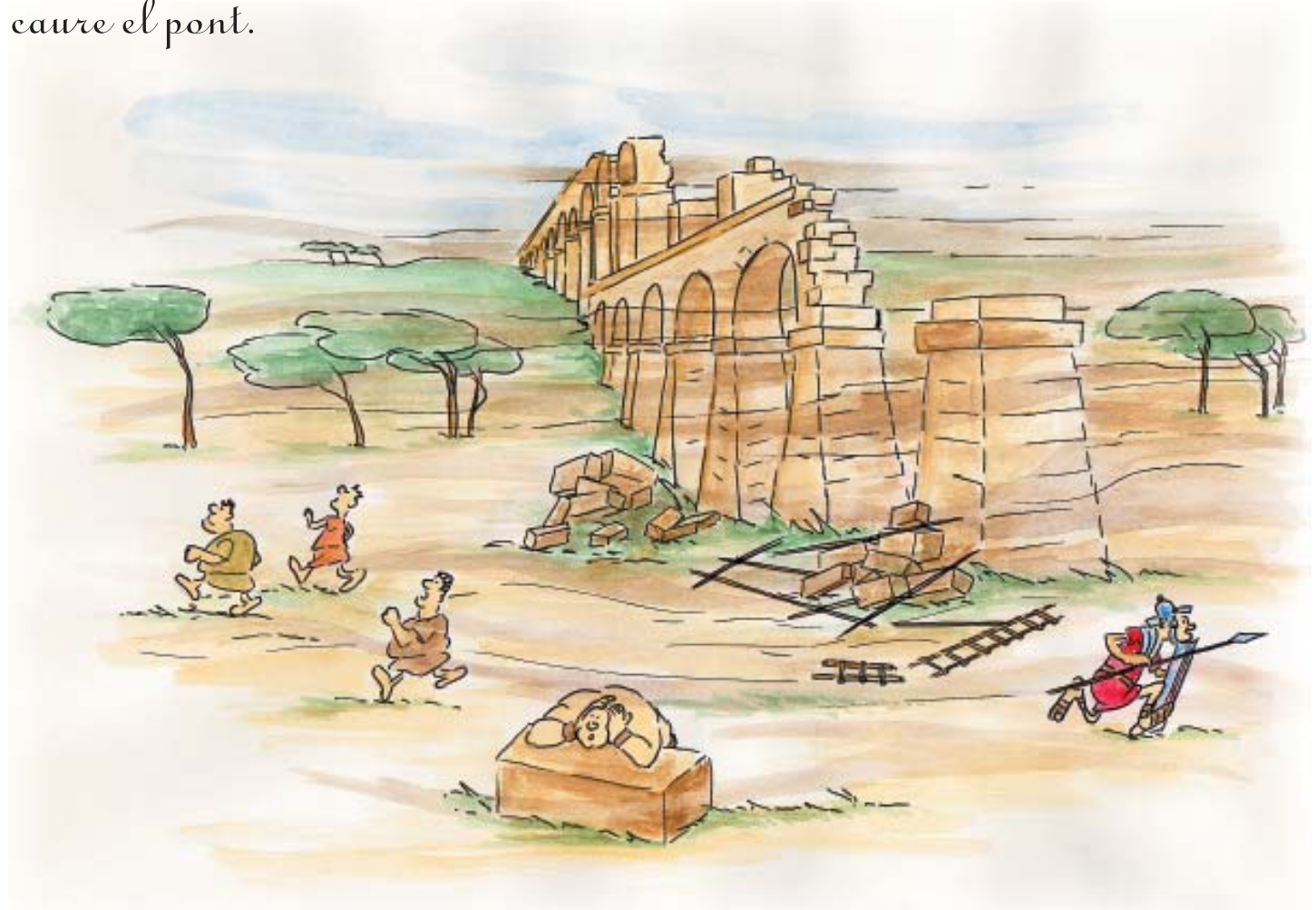
Dipòsit legal:T- 1479 - 2001
ISBN: 699 - 5097 - 5

Impressió: DOPIGRAF

Fa molts anys Tarragona es deia Tàrraco i era una de les ciutats més importants de l'imperi romà. Però, no hi arribava prou aigua i el governador va manar a Octavi, mestre constructor, que fes un grandios pont per on farien passar l'aigua.

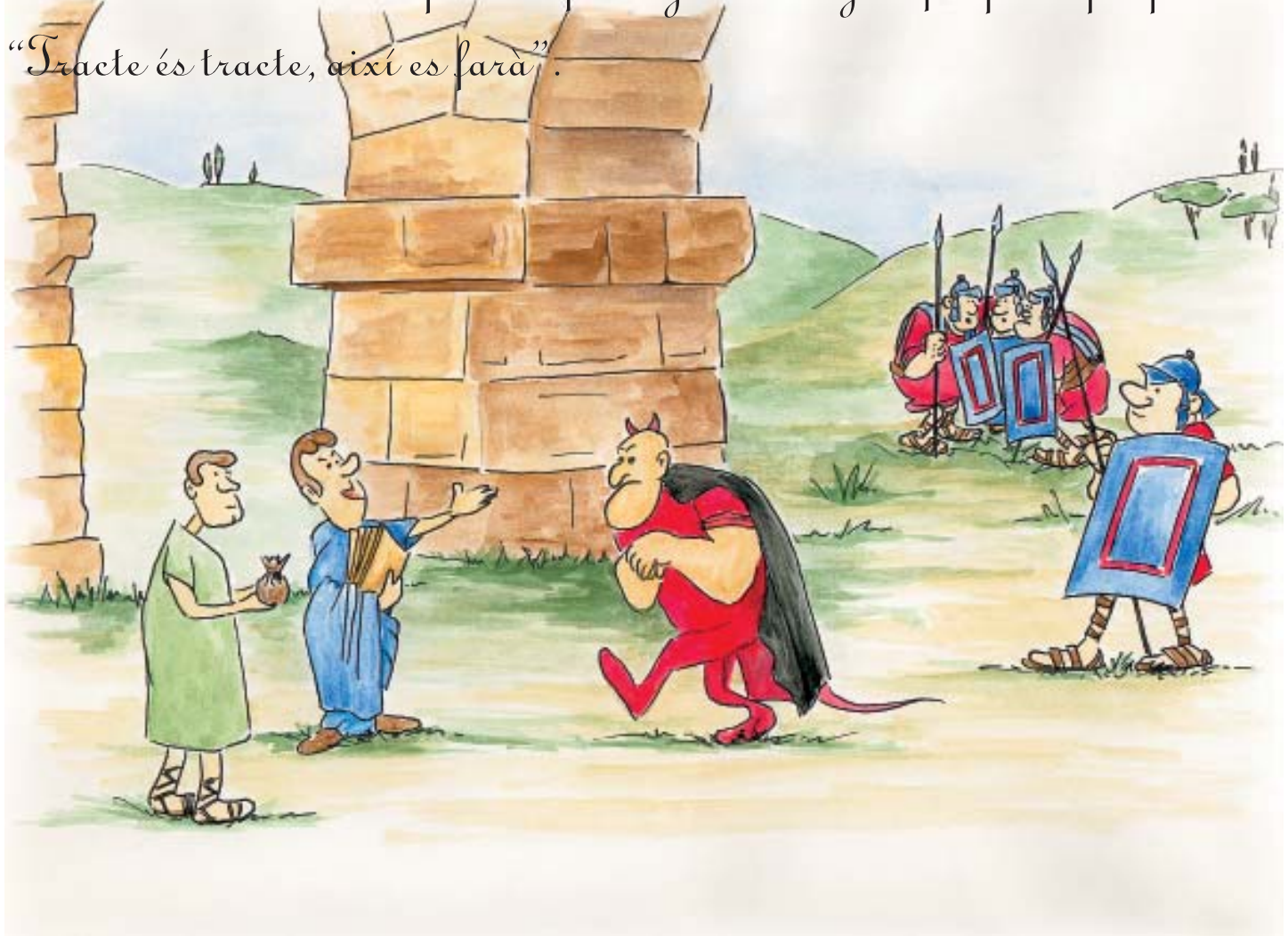
L'Octavi ordenava com s'havien de posar les pedres per aixecar el grandios pont. Però, un dia al capvespre, quan ja quasi estaven acabades les dues rengleres d'arcades, va bufar un vent tan i tan fort que va fer caure el pont.

El mestre constructor, es quedà molt trist i preocupat i no veia la manera de construir un altre pont que resistís les fortes ventades. I molt enfadat va dir: “Només el dimoni pot fer un pont que duri mil anys!”

De sobta se li presentà el dimoni Vermell i li digué: “Aquesta mateixa nit construiré un pont que durarà més de mil anys” - “I què demanes a canvi?” - “L'ànima del primer que begui de l'aigua que passi pel pont” - “Tracte és tracte, així es farà”.

L'endemà quan l'Octavi arribà a l'obra i veié el pont acabat, recordà la promesa que havia fet al dimoni Vermell i es posà molt trist. Però un dels picapedrers li digué: “Mestre, per què no feu beure al ruc?”

I tal dit, tal fet. Agafaren un ruc que rondava per les rodalies i l'obligaren a beure de l'aigua que passava pel pont.

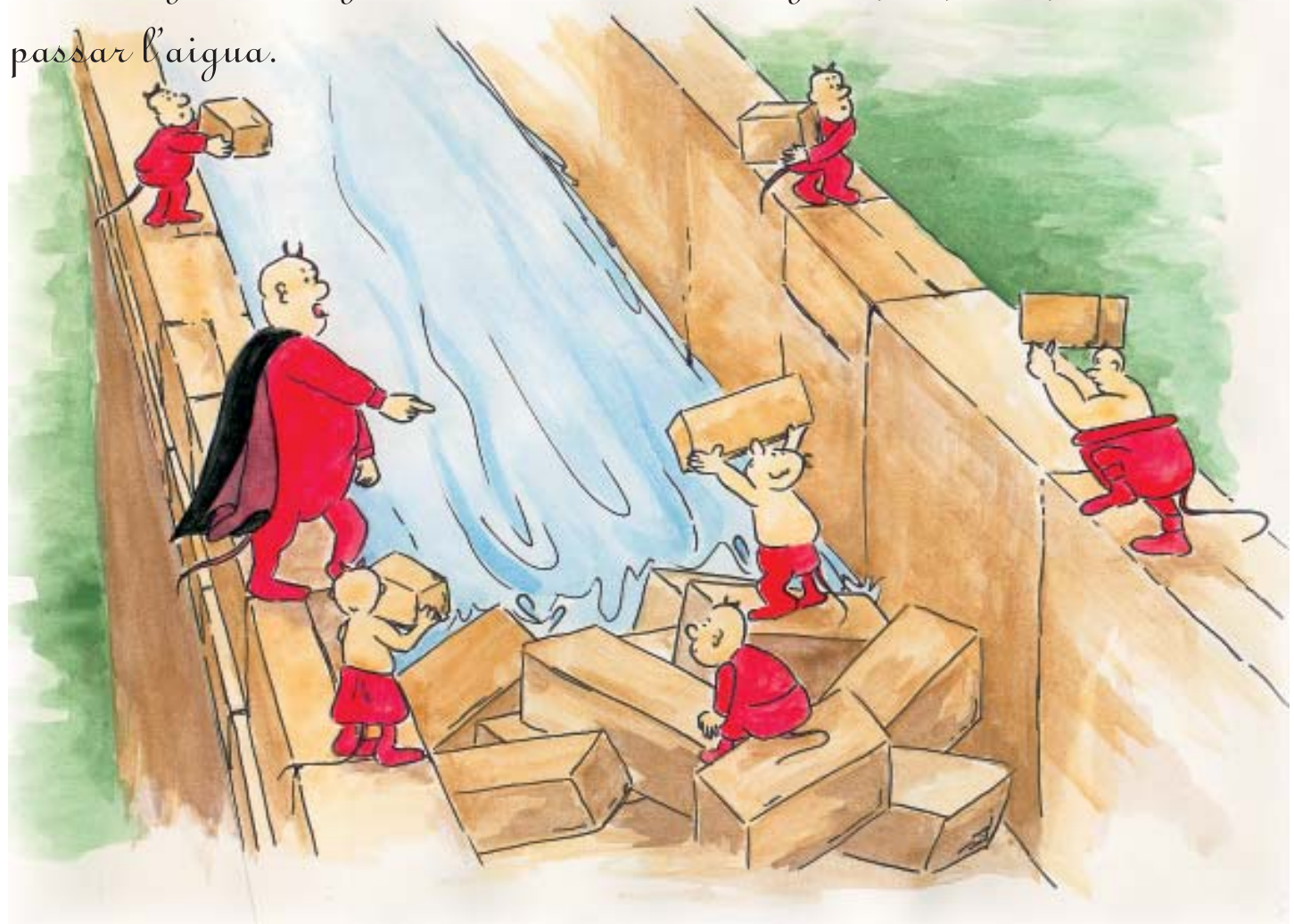

Quan el dimoni Vermell es presentà a cobrar, l'Octavi, tot assenyalant el ruc, li digué: "Paraula és paraula. Aquesta és l'anima que pots prendre". El Vermell, en veure's enganyat, s'enfadà i intentà ensorrar el pont, però no ho aconseguí.

Mes, no s'acabà aquí. El Vermell maleí el pont dient que mai arribaria, per aquest pont, l'aigua a la ciutat. I diu la llegenda, que els dimonis, fa molts anys, que vigilen de dia i de nit amagats pel pont, per no deixar passar l'aigua.

Des de sempre, Tarragona ha patit greus problemes d'aigua, tot hi està flanquejada pels rius Francolí i Gaià. Així, doncs, una de les preocupacions dels romans, donada la importància de Tàrraco, va ser la de construir una xarxa de subministrament d'aigua que en garantís un nivell adequat.

L'aqüeducte romà de Tarragona, conegut també com de Les Ferreres, per trobar-se en aquesta partida, o Pont del Diable, formava part del conjunt de conduccions que abastien la ciutat. És situat a la riba esquerra del riu Francolí -d'on prenia l'aigua-, a 4 quilòmetres del nucli urbà de Tarragona i és el més important de Catalunya. Es va construir per salvar un fort desnivell del terreny en el seu recorregut. Va ser bastit amb carreus encoixinats de pedra local units en sec. Té uns 200 metres de llarg i una alçada total de 27 metres. Mostra dos pisos d'arcades sobreposades, amb onze arcs a la filada inferior i vint-i-cinc a la superior. El canal per on circulava l'aigua, assentat a la part superior de la construcció, conserva restes d'*opus signinum* malgrat les restauracions que ha sofert. No tenim dades suficients que ens permetin fixar una data de construcció, tot i que es provable que coincidís amb l'època de major esplendor de la ciutat, durant el mandat de l'emperador August (63 a. C. a 14 d. C.), o a la primera meitat del segle I d. C.

La llegenda en que ens hem basat per escriure el conte -similar a molts altres ponts de Catalunya-, data de molt antic i va anar passant de generació en generació fins que l'historiador tarragoní Joan Salvat i Bové la recollí en el seu llibre *La ciutat i el Camp de Tarragona*, editat per la Diputació de Tarragona l'any 1969.